

Rose

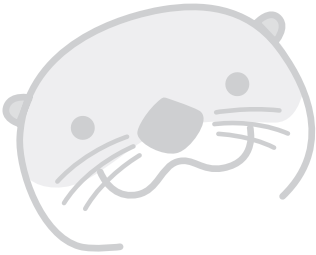
คุณทนายความชั้นหนึ่ง
一级律师 [星际]
เล่ม 3

木苏里 มู่ซูหลี่

เจียน

isamare

แปล

กดลองอ่าน

ก ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

มนุษย์ก็น่าอัศจรรย์แบบนี้ ไม่ว่า ‘แฟนหนุ่ม’ กิติ หรือ ‘คนรัก’ กิติ เป็นเพียงแค่คำธรรมดา ๆ เท่านั้น ทว่ากลับสร้างปฏิกิริยาเคมีได้อย่างมหัศจรรย์ราวกับเพราะมีคำเรียกเหล่านี้ เรื่องน่าเบื่อใด ๆ ก็กลายเป็นน่าสนใจขึ้นมา ต่อให้นั่งดูข่าวสารบ้านเมือง อ่านสำนวนคดี หรือเฟลิดเฟลิดกับหนังสือ ไม่ก็ดูหนังสักเรื่องแต่อย่างเดียวนโซฟา ล้วนเพิ่มบรรยากาศรักใคร่มากกว่าเมื่อก่อน

— มู่ซูหลี่

คำนำสำนักพิมพ์

เดินทางกันมากกว่าครึ่งทางแล้ว ช่างนำเสนอสารปีศาจเปปเปอร์มินต์
ประติมากรรมน้ำแข็งก็เยี่ยมเสียจริงๆ ที่ไม่ว่าจะพูดอะไรไปก็กลายเป็นว่า
โกหกตาใสบ้าง ปากไม่ตรงกับใจบ้าง ศาสตราจารย์เขียนผู้คิดว่าตนเอง
มองคนอื่นได้ทะลุปรุโปร่ง กลับไม่สังเกตถึงความน้อยเสียบๆ ที่ลูกศิษย์
ของตัวเองสื่อผ่านการกระทำออกมาเสียที งานนี้ในสายตาอีกฝ่ายก็เห็น
เป็นแต่การงอนของเด็กๆ อีกทั้งพ่อหนุ่มก็ที่ไม่เคยจะกล้าล้ำเส้นอีกฝ่าย
แม้แต่น้อย เพราะรู้ว่าคนข้างกายเป็นอย่างไร จะมีตัวช่วยอะไรไหมนะ
ที่จะมาสะกิดสะเกาหัวใจให้ท่านคณบดีเขียนสุขจือของเรา รู้ลึกถึงหัวใจ
อันแสนอ่อนนุ่มของลูกศิษย์ที่อีกฝ่ายคิดว่าใจแคบคนนี้

Rose

จากใจผู้เขียน

70: 泰国的朋友. ♥

很开心能与各位相遇在这个故事

的扉页, 代燕院长和顾律师祝大

家一切都好, 平安健康, 喜乐无忧.

描实

ถึงเพื่อนๆ ชาวไทย

ดีใจมาก ๆ ที่ได้พบทุกคนในหน้านี่ ขออวยพรแทนคณบดีเขียนและนายกู่

ขอให้ทุกคนทำสิ่งใดล้วนราบรื่น แคล้วคลาดจากภัยทั้งปวง

สุขภาพแข็งแรง มีแต่ความสุข ไร้เรื่องก่อกวนใจนะคะ

มู่ชู่หลี่

จากใจผู้แปล

สวัสดีผู้อ่านทุกท่านอีกครั้งค่ะ

พบกับอีสแอมอาร์เช่นเดิมนะคะ

คุณทนายความชั้นหนึ่งเดินทางมาถึงเล่ม 3 กันแล้วนะคะ ในที่สุดความสัมพันธ์ระหว่างคุณบติกับทนายว่าความก็ชัดเจนลึกทีละ เย้ *จุดพลุ* เล่มนี้หวานเจี๊ยบ 100% เราจะได้เห็นมุมมองความคิดของทั้งคู่มากขึ้น ส่วนตัวมองว่าเป็นความรักที่ไม่หวิวหว่า แต่พร้อมที่จะปกป้องและซัพพอร์ตกันค่ะ

ถึงจะหวานเจี๊ยบ แต่เรื่องราวทางคดีก็เข้มข้นไม่แพ้กันนะคะ เพราะก๊วยเยียนตันได้รับแต่งตั้งเป็นทนายจำเลยในคดีใหญ่ของสหพันธ์ ซึ่งพอชุดคู่ยสืบสาวไปเรื่อย ๆ ดันเจอต้นตอของเรื่องราวทั้งหมดที่ทำให้คุณบติถูกปองร้ายด้วย!

ต้นตอที่ว่าเป็นอะไร คำตอบอยู่ในเล่มนี้แล้วค่ะ ขอให้ผู้อ่านเพลิดเพลินกับเล่ม 3 นะคะ

isamare
(อีสแอมอาร์)

บทที่ 35 เป็นไข้

เขียนสุขจื่อเล็กงาน แล้วติดรถของพิซซ์กลับเหมือนเช่นเคย หลังจากเมื่อคืนบังเอิญพบฮอบส์ รถของพิซซ์ก็ขับเหมือนกับสายลับ เคลื่อนๆ หยุดๆ มาตลอดทาง ตอนผ่านประตูเหล็กบานใหญ่ของสวนกลางเมืองยังไม่วายมองกระจกแต่ละบานอย่างรอบคอบ เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีเงาของตาเต๋าคอนันต์ดั๊กซุ่มอยู่ถึงค่อยจอดรถหน้าบ้านกู๋เขียน “ก่อนหน้านี้นายบอกว่ากู๋ซันยานจัมปีไตร์พีก็โหมงนะ” ก่อนลงจากรถพิซซ์โพล่งถามประหนึ่งนึกขึ้นได้

เขียนสุขจื่อเปิดดูข้อความแล้วตอบ “ตอนส่งข้อความหาผมหลังเจรจา รอบสองคือบายโหมง เสร็จงานไปสถานีเทียบท่ายานน่าจะต้องใช้เวลาสองสาม ชั่วโมง คงเดินทางประมาณสี่โหมง เขายังไม่ตอบข้อความที่ผมส่งหาตอนสี่โหมงครึ่งเลย คงกำลังรีบบนยานจัมปีไตร์พีเลยไม่เห็น คำนำณดูแล้วน่าจะถึงสถานีเทียบท่ายานเดอคาร์มาสองถึงสามทุ่ม กว่าจะถึงบ้านคงประมาณสี่ทุ่มมั้งครับ”

สีหน้าของพิซซ์ฉายแววลุ่มลึกมาก “อืม...”

เขียนสุขจื่อเงยหน้าขึ้นจากจออุปกรณ์อัจฉริยะ พอเห็นสายตาแปลกๆ ของเธอก็เลิกคิ้วถาม “ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะครับ”

พิซซ์ตอบ “ไม่มีอะไร แค่นานๆ ที่เห็นนายอ้าปากพูดเยอะขนาดนี้ ที่จริงฉันแค่ถามว่าเขาขึ้นยานจัมปีไตร์พีก็โหมง...เท่านั้นเอง”

เยียนสุยจือหลุดยืม “เพื่อว่าคุณจะถามทีละคำถาม ผมเลยบอกข้อมูลทีละการณืมาแล้วให้คุณฟังก่อน มีอะไรอยากถามอีกไหมครับ”

พิซซ์ทอดถอนใจอีกหน “นายคาตการณืนี้ได้แม่นจริง ๆ นั่นละ”

เยียนสุยจือพูดที่เล่นทีจริง “ถึงยังไงก็เป็นอาจารย์กู้ออนาคตข้างหน้าต้องฟังพาเขาอีก แน่นอนว่าผมต้องเอาใจเขาหน่อย คำนวณเวลาไว้จะได้เปิดไฟหน้าบ้านให้เขา”

พิซซ์เบะปาก “เลิกล้อเล่นได้แล้ว เมื่อวานตอนนายยัวโมโหฮอบส์ฉันไม่ยกเห็นว่านายคิดถึงอนาคตเลยสักนิด”

เยียนสุยจือยิ้ม “คุณพิซซ์ คุณอยากพูดอะไรกันแน่”

พิซซ์เกาะขอบกระจกรถ “ความจริงไม่มีอะไรหรอก จู๊ ๆ ฉันก็รู้สึกเหลือเชื่อนิดหน่อย เมื่อก่อนไม่เคยคิดเลยว่ากู้อจะมีเด็กฝึกงาน ถึงมีก็ต้องเป็นประเภทที่ตกใจร้องให้กับความเข้มงวดของเขาแน่ ๆ ไม่คิดเลยว่าดันได้คนแบบนายมา ฉันรู้สึก่านายปฏิบัติกับเขาเหมือน...เพื่อนมากกว่า? สรุปคือน่าประหลาดใจมาก แล้วก็เกินคาดด้วย แต่ก็ดีมากจริง ๆ”

เธอยิ้มได้น่ามองมาก “หลายปีที่ฉันทำงานในชาร์ครอสส์ อย่างน้อยก็เห็นเขาเป็นเพื่อนฝ่ายเดียว พอเห็นเด็กฝึกงานแบบนายก็รู้สึกดีใจแทนเขานิดหน่อย”

เยียนสุยจือยกมุมปาก “อย่าเลยครับ เขาอาจไม่ดีใจก็ได้”

พิซซ์แค้นหัวเราะ โบกมือว่า “เอาเถอะ ฉันกลับแล้ว แค่อือโอกาสพูดอะไรนิดหน่อยก่อนนายย้ายไปเท่านั้น หลังจากนั้นก็พูดยากแล้วว่าพรุ่งนี้ นายยังต้องติตรถไปกลับด้วยหรือเปล่า”

เธอขับรถยนต์สีแดงจุดจดคั่นนั้นเลี้ยวไปยังวิลล่าอีกหลังหนึ่ง เยียนสุยจือมองอยู่สักครู่ก่อนรั้งสายตากลับมาและเดินไปที่วิลล่าของกู้อเยียน

เขาเดินพลางเปิดหน้าจออุปกรณ์อัจฉริยะไปด้วย มองหน้าต่างข้อความก่อนแวบหนึ่ง ข้อความที่ส่งออกไปตอนสี่โมงยังคงไร้การตอบกลับ จากนั้นก็สลับมาที่หน้าเว็บเพจ อ่านข่าวที่เปิดไว้ก่อนหน้าแต่ไม่มีเวลาอ่านต่อ

ประตูบ้านส่งเสียงและเปิดออกอัตโนมัติหลังใส่รหัสถูกต้อง เขาเลื่อนดูข่าวไปพลาง เปลี่ยนรองเท้าสลิปเปอร์หน้าประตูบ้านด้วยความ

เคยชินไปพลาง ก่อนจะเดินเข้าไปข้างใน

เพิ่งเดินไม่ถึงสองก้าว เขาพลันชะงักฝีเท้า สายตาหยุดอยู่ที่บรรทัดหนึ่งของหน้าเว็บ

เป็นข่าวที่เพิ่งรายงานเมื่อช่วงบ่าย เนื้อหาระบุว่าตรวจพบผู้ติดเชื้อ 11 รายบนยานจัมป์ไตรพีไฟลต์แรกที่ออกจากดาวเฮอร์แลนด์แต่เช้าตรู่ มุ่งสู่เดอคาร์มา เวลาเดินทางล่าช้าไปหนึ่งชั่วโมงเนื่องด้วยการตรวจคัดกรอง ขณะนี้ผู้ที่ได้รับการยืนยันว่าติดเชื้อทั้งหมดถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาล สปริงโอวีที่อยู่ใกล้เคียงแล้ว กำลังรอการตรวจและเข้ารับการรักษาในลำดับถัดไป

ยานจัมป์ไตรพีจากดาวเฮอร์แลนด์มุ่งสู่เดอคาร์มา?

ไฟลต์เข้าสู่?

ไหนจะการเจรจาอบสองที่ก่อนหน้านี้ เขามักรู้สึกทะเล้นๆ นิดหน่อย นั้นอีก...

หัวใจระตุกวบเป็นความรู้สึกแบบไหน ตอนนี้เขียนส่วยจื่อนับว่าเข้าใจแล้ว

กว่าจะรู้สึกตัวอีกทีเขาก็กลับมายืนหน้าประตูเตรียมเปลี่ยนรองเท้า ออกจากบ้านอีกครั้งแล้ว จออุปกรณ์อัจฉริยะสลับไปที่หน้าการติดต่อสื่อสาร ตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ สายที่โทร.หาตู้เขียนแสดงคำว่า [กำลังติดต่อ...]

ชั่วพริบตาแห่งการเฝ้ารอดูยาวนาน ทั้งที่ตั้งเพียงแค่สองครั้ง แต่ราวกับใช้ความอดทนไปจนหมดสิ้นแล้ว

จนกระทั่งเขียนส่วยจื่อก้าวเท้าข้างหนึ่งออกจากประตู ทำอีกข้างดันเตะโดนบางสิ่ง จึงเพิ่งรู้สึกได้รางๆ ว่าคล้ายมีจุดใดไม่ถูกต้อง

เขาก็มมองสิ่งที่ตนเองเตะโดน คาดไม่ถึงว่าเป็นรองเท้าของตู้เขียนเขียนส่วยจื่อไ้อวดว่าความจำของตนเองไม่ถือว่าแย่ พุดให้ถูกคือทำอาชีพนี้มานานวันเข้า ทักษะความจำกับการสังเกตสิ่งกาย่อมได้รับการขัดเกลาขึ้นเอง ขอเพียงต้องการก็จะนึกถึงรายละเอียดทั้งหมดได้จากการติดตามเบาะแสเหตุการณ์บางอย่างเล็กๆ น้อยๆ กระทั่งรวมไปถึงตอนเกิดเหตุการณ์ว่าเป็นวันใดหรือเรื่องอะไร เช่นว่าข้างมือเขามีอะไร เปิด

ไปถึงหน้าที่เท่าไร สายตาตกลงที่บรรทัดใดได้ทุกเมื่อ...

ทว่าตอนนี้เขาพยายามทบทวนว่าวันที่กู้อยู่ไปทำงานได้สวมรองเท้าคู่นี้หรือเปล่า ตอนเช้าที่ตัวเขาออกจากบ้าน บนพรหมเช็ดเท้ามีสิ่งอื่นหรือไม่... คาดไม่ถึงว่าจะไม่แน่ใจเลยสักนิด

เยียนสุยจือยืนหนึ่งหน้าประตูพักหนึ่งก่อนจะตรงขึ้นไปชั้นสอง เขาหยุดฝีเท้าหน้าประตูห้องกู้อยู่แล้วบิดมือจับประตูแผ่วเบา ประตูห้องเปิดออกครึ่งหนึ่งอย่างไร้รู้ลืมเสียง แสงไฟโชนอุ่น สีเหลืองนวลข้างนอกส่องเข้าไปในห้องเป็นทางยาว วาดเค้าโครงบนพรหมสีเทาขนปุย บนเตียงนอนซึ่งเดิมว่างเปล่ามีคนนอนอยู่ ผ่านววมคลุมถึงช่วงเอว แขนวางทับอยู่นอกผ้าคลุม

อีกฝ่ายยังคงสวมเสื้อเซ็ท เนื่องด้วยนอนตะแคงจึงปรากฏรอยยับย่นประปราย ต่างจากบุคลิกเข้มงวดยามปกติเหลือเกิน ทั้งยังมองเห็นความอ่อนล้าเล็กน้อย

นิ้วมือผอมเรียวยาวตบตีอย่างเป็นธรรมชาติ อุปรกรณ์อัจฉริยะบนนิ้วก็ยกกำลังสั้นครี๊ดๆ

เวลาปกติการสั้นสะเทือนเท่านั้นไม่ถึงว่าแรง มันมากพอแค่ให้เจ้าของรู้สึก แต่ไม่ได้รับทวนคนรอบข้าง ทว่าภายใต้บรรยากาศเงียบสงบแบบนี้ จู่ๆ ก็เริ่มรู้สึกวุ่นวายขึ้นเล็กน้อย

เยียนสุยจือยืนหนึ่งหน้าประตู พลันหลุดหัวเราะออกมานิดหน่อย เขายกเลิกการโทร.บนหน้าจออุปรกรณ์อัจฉริยะ แหวบนบนนิ้วกู้อยู่ยื่นก็พลอยสงบตาม

“นายนี่นะ...”

เยียนสุยจือบ่นพึมพำแล้วเดินมาข้างเตียง โนม้ตัวดึงผ้าคลุมบริเวณเอวให้สูงขึ้นเล็กน้อย จากนั้นก็ถือโอกาสคว้ามือที่อยู่ข้างนอกสอดเข้าไปใต้ผ้าคลุม

ทว่าเขาก็ต้องขมวดคิ้วทันทีที่แตะโดนมือกู้อยู่...ตัวร้อนเกินไปแล้ว เยียนสุยจือยื่นมืออังหน้าผากอีกฝ่าย

อาจด้วยมือของเขาเย็นจัดเมื่อเทียบกับอุณหภูมิบนหน้าผาก กู้อยู่ยื่น

ที่ขมวดคิ้วหลับสนิทมาโดยตลอดพลันขยับตัว รวากับถูกเขาปลุกตื่น

คนมีใช้สูงยากแยกแยะว่าตนเองหลับหรือตื่น กำลังฝันหรือว่ากลับสู่โลกความเป็นจริงแล้ว

กัญเยียนลืมนตาขึ้น ด้วยอาการป่วยเป็นเหตุ นัยน์ตาเลยดูทั้งดำมืด และลึกซึ้งดุจผิวนทะเลสาบที่ก่อโหมมอกตอนพลบค่ำ ไม่ว่าแสงไฟไหนอ่อนที่ส่องเข้ามาจากนอกห้องหรือว่าแสงท้องฟ้ารำไรจากนอกหน้าต่างล้วนส่องไม่ถึงนัยน์ตาของเขา

คิ้วขมวดมุ่นของเขาค่อย ๆ คลายออกเมื่อเห็นเยียนสุขจือ

“ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงเป็นไข้ละ กินยาหรือยัง” เยียนสุขจือถามเสียงทุ้มต่ำ

“อืม” กัญเยียนตอบรับแบบขอไปที มองเยียนสุขจือแค่ครู่เดียวแล้วหลับตาลงใหม่ “ไม่รู้ทำไมถึงได้ขมวดคิ้วเข้าหากันซ้ำ ๆ อีกแล้ว” “ไม่รู้จริงๆ” เพราะขมวดคิ้วจนเคยตัวหรือเพราะไม่สบายตัวกันแน่

กินยาแล้วจริงๆ หรือว่าโกหกกัน?

เยียนสุขจือไม่ค่อยวางใจ แต่ในสถานการณ์แบบนี้ หากบังคับปลุกกัญเยียนขึ้นมากินยาอาจทำให้อีกฝ่ายไม่สบายตัวยิ่งกว่าเดิม ด้วยเหตุนี้เขาจึงชักมือที่ท้องหน้าผากกัญเยียนกลับมา ดึงผ้าคลุมขึ้นมาอีกทบให้คลุมถึงไหล่ของกัญเยียนอย่างมิดชิด “ช่างเถอะ นายนอนไปก่อนแล้วกัน”

เสียงลมหายใจของกัญเยียนเปลี่ยนเป็นสม่ำเสมอและทอดยาวอีกครั้ง

ความมืดกลืนกินท้องฟ้าซ้ำ ๆ เดิมทีเยียนสุขจือคิดจะปิดม่าน แต่กังวลว่ากัญเยียนตื่นมากกลางดึกแล้วจะเห็นห้องมืดสนิท ลังเลอยู่สักพัก สุดท้ายก็วางรีโมตไว้ที่เดิม

เขาลงไปข้างล่าง เดินหาตัวชั้นหนึ่งอยู่นานสองนาน สุดท้ายก็เจอกล่องยาสามัญประจำบ้านที่ห้องออกกำลังกาย

กล่องยาไม่เล็กเลย ยาข้างในวางแบ่งประเภทอย่างเป็นระเบียบ เยียนสุขจือหาบาลดใช้สี่ชนิดเจอโดยไม่ต้องเปลืองแรง เขาดูผลข้างเคียงแวบหนึ่ง แล้วเลือกยาที่ไม่ตีกับยาชนิดอื่นง่าย ๆ

ตอนที่แกะห่อเขาเหลือบดูวันผลิตและวันหมดอายุ จากนั้นมีอันต้องชะงักมือลง...

คุณทนายความชั้นหนึ่ง เล่ม 3

เพราะยานี้หมดอายุไปตั้งแต่ปีก่อนแล้ว
เยียนสุขจื่อโยนยาทิ้งไว้ข้างกายอย่างไม่สบอารมณ์ หยิบกล่องใหม่
แล้วดูวันหมดอายุอีกรอบ...

เยี่ยมไปเลย นี่ก็หมดอายุเหมือนกัน

จากนั้นก็กล่องที่สาม...

กล่องที่สี่...

ห้านาทีหลังจากนั้นกล่องยาของทนายว่าความก็ที่เหลือเพียงความ
ว่างเปล่า ยาทั้งหมดถูกโยนทิ้งไว้ด้านข้างอย่างไม่ไยดี กองจนกลายเป็น
ภูเขาเย็บม ๆ

“...”

ยาหมดอายุกองหนึ่งเก็บไว้เสมือนใช้ได้ กินเนื้อที่แต่ไม่มีประโยชน์
เยียนสุขจื่อเขาอย่างนึกถึง แล้วเงยหน้ามองไปยังชั้นสองแวบหนึ่ง
ราวกับถลึงตาใส่แบบนี้แล้วก็เยียนจะรู้สึกอะไรใจในความฝันได้อย่างไร
อย่างนั้น

เขาถ่ายภาพยาไว้ประโยชน์พวกนี้เอาไว้ก่อนจะนำไปทิ้งในถังกำจัดขยะ
หน้าบ้าน หลังจากนั้นก็โทรหาพิซซ์

“มีอะไรหรือหรววน” ไม่รู้พิซซ์กำลังทำอะไรอยู่ เสียงพูดจาไม่ค่อยชัด
เหมือนถูกเข็มเย็บปากให้อ้าไม่ได้

“คุณเป็นอะไร ล้มปากแตกหรือ” เยียนสุขจื่อถามไถ่ด้วยความ
เป็นห่วง

พิซซ์ “...เปล่า ฉันกำลังมาส่งที่หน้านะ”

“อ้อครับ ที่บ้านคุณมียาลดไข้ไหม” เยียนสุขจื่อถาม

“มีสิ เยอะเลยด้วย เป็นอะไร นายไข้ขึ้นหรือ” พiszซ์ตอบ “เมื่อกี้
ยังดี ๆ อยู่เลยไม่ใช่หรือ ไหง่ไข้ขึ้นซะงั้น”

เยียนสุขจื่อ “ไม่ใช่ผม กูเยียนเป็นไข้ล่ะ”

เป็นเรื่องยากที่จะได้ยินเขาเรียกชื่อกูเยียนตรง ๆ พiszซ์ไม่ชินอย่างยิ่ง
เงิบงันไปครู่หนึ่งถึงได้กล่าว “อ้อ...หา? กูกลับมาแล้ว? ไม่ใช่บอกว่าจะถึง
สี่ทุ่มหรือหรววน ถ้าตอนนั้นถึงบ้านแล้ว งั้นเขาต้องกลับไปพลต๊ะเข้าไม่ใช่หรือ”

“หืม?” เยียนสุยจื่อชะงักชั่วคราว แล้วกล่าวอีก “อืม...คงเดินทางตอนเช้า”

เขาที่เมื่อครู่รีบร้อนถึงกับไม่ทันไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน ประโยคคำถามโดยไม่ตั้งใจของพิซซ์เตือนสติจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ ตอนที่กู่เยียนบอกว่าตัวเองกำลังเจรจารอบสองคงอยู่บนยานจัมป์ไตรฟ์แล้ว

ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ถึงทำให้อีกฝ่ายไม่ยอมบอกความจริง แต่พอคิดโยกกับรายงานข่าวว่าตรวจพบผู้ติดเชื้อบนยานจัมป์ไตรฟ์ลำนั้น เยียนสุยจื่อไม่ต้องตรึงตรองก็เดาต้นสายปลายเหตุได้แล้ว

เขาเปิดดูข้อความใหม่อีกครั้ง ถึงกับเดาได้ว่าที่กู่เยียนเงิบไประหว่างส่งข้อความนั้นเป็นเพราะพบเจออะไร หากแค่ตรวจคัดกรองธรรมดาทั่วไปและผลตรวจเป็นลบ เขาย่อมไม่มีปฏิกิริยาแบบนี้แน่นอน

ต้องเป็นเพราะขณะตรวจคัดกรองเกิดเหตุซุกซนสักบางอย่างทำให้กู่เยียนคิดว่าตนเองมีโอกาสติดเชื้อ ดังนั้นจึงใช้เรื่องเจรจาเป็นข้ออ้าง เพราะการเจรจาอาจยาวหรือสั้นก็ได้ ถึงขนาดหากเกิดเหตุสุดวิสัยต้องอยู่เจรจาต่ออีกสองวันก็เป็นเรื่องปกติ

แต่กู่เยียนลงจากยานจัมป์ไตรฟ์ ผ่านการคัดกรองที่สถานีเทียบท่ายานเดอคาร์มาได้ และกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย แสดงว่าผลการตรวจยืนยันแล้วว่าเขาแค่เป็นใช้ธรรมดา

ทว่าหากผลตรวจออกมาแย่นะ หากกู่เยียนโชคไม่ดีติดเชื้อจริงๆ แล้วถูกส่งไปกักตัวที่โรงพยาบาล ต้องเผชิญกับความเครียดที่พบบ่อยขณะทำการรักษา...ตัวเขาจะกำลังทำอะไรอยู่

อาจกำลังตามหาแพทย์ที่ตัวตนคลุมเครือคนนั้นที่ตลาดมืด?

อาจกำลังหิวกระเพาะเดินทางเข้าอาร์ทเมนต์ใหม่?

อาจกำลังคุยเล่นโต้ตอบกับพวกสื่อที่สำนักงานกฎหมาย จากนั้นก็เบาใจคิดว่ากู่เยียนยังคงกำลังเจรจาอยู่?

...

แม้ว่านี่เป็นเพียงสมมติฐานหลังเกิดเรื่อง และสมมติฐานนี้ไม่มีวันเป็นจริงอีกแล้ว แต่เยียนสุยจื่อก็ยังคงอึดอัดใจอยู่ดี

แค่คิดว่าความเป็นไปได้เหล่านี้ อาจเกิดขึ้นจริงเมื่อหลายชั่วโมงก่อน เขาก็อึดอัดใจมาก

เขายืนอยู่กลางห้องรับแขกที่ไร้ผู้คน พลันตระหนักว่านี่คงเป็นสิ่งที่เรียกว่า ‘ความกลัว’ และก่อนหน้านี้เขาไม่เคยรู้สึกกับตัวเองมาก่อนเลย

“หรวน? ฮัลโหล? นายฟังอยู่หรือเปล่า สัญญาณไม่ดีเธอ” พิชซ์เรียกซ้ำๆ หลายครั้งจากปลายสาย ถึงกับเคาะอุปกรณ์อัจฉริยะกุกกักๆ ด้วยเยียนสูยจือตึงสติกลับมา “ฟังอยู่ครับ”

“นายจะเอาอะไรบ้าง ฉันเอาไปให้ไหม” พิชซ์อาสา

“ไม่เป็นไร เดี่ยวผมไปเอาเอง”

เยียนสูยจือออกจากบ้านไปยังวิลล่าข้างเคียง เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเสียงของพิชซ์ดังมา “หรวน? ฉันเลือกมาหลายแบบเลย นายกลับไปดูว่าแบบไหนเหมาะกับเขา แล้วก็เอาเครื่องวัดอุณหภูมิสำรองมาให้ด้วย”

เขาเงยหน้ามองตามเสียงก็พบใบหน้าที่ดำเป็นถ่านหิน มีเพียงช่องว่างบริเวณดวงตาที่พอให้คนแยกออกว่านั่นคือพิชซ์

“ทำไมคุณออกมาในสภาพนี้ล่ะ” เยียนสูยจือรับกล่องยามาอย่างหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “ขอบคุณครับ”

“สภาพไหนฉันก็สวย ทำไมจะออกมาไม่ได้” พิชซ์กระซิบเลื้อไค้ตพูดอย่างติดจะภูมิใจเป็นพิเศษ “ว่าแต่บ้านกูไม่เตรียมยาสามัญประจำบ้านไว้เลยเธอ”

เยียนสูยจือหัวเราะแห้ง “เตรียมไว้ครบครัน เสียอย่างเดียวคือหมดอายุไปหมดแล้ว”

พิชซ์ขบคิดแล้วเอ่ย “คงเพราะเขาไม่ค่อยได้ใช้จริงๆ ครั้งล่าสุดที่เห็นเขาป่วยคือสองปีก่อน แข็งแรงมาก ป่วยน้อย จึงไม่มีประสบการณ์ แล้วตอนนี้เขาเป็นยังไงบ้างล่ะ”

ขณะที่ทั้งสองกำลังคุยกัน อุปกรณ์อัจฉริยะของเยียนสูยจือก็สั่นครืดขึ้นอีกครั้ง

แปลกมาก คาดไม่ถึงว่าสายที่โทรมาจะเป็นคุณชายใจ เยียนสูยจือ

รับสายด้วยความสงสัย

“อัลโหล เด็กฝึกงานน้อย?” คุณชายใจถามเข้าประเด็น “กู้อยู่ห้องทำงานใหม่”

เยียนสุยจือตอบ “เขาอยู่ที่บ้าน มีใช้ชนิดหน่อย กำลังหลับอยู่ มีอะไรเหรอครับ”

“อ้อ มิน่าล่ะ!” คุณชายใจพิมพ์ “ส่งข้อความหาเขาเป็นสิบแต่ไม่ตอบ โท.ไปสอยสายก็ไม่รับ เมื่อก่อนไม่เคยเป็นแบบนี้เลย ฉันเกือบคิดว่าเขามีอัลบล็อกผิดคนซะแล้ว เขาใช้ขึ้นได้ยังไง คงไม่ใช่ติดเชื่อนั่นหรอกนะ”

“ไม่ต้องห่วงครับ ไม่ใช่”

“อ้อ งั้นก็ดีแล้ว!” โจว่า “บนเกาะยาปาคราวก่อน เรื่องที่เขาชวนให้ช่วย ฉันให้คนจัดการไว้เรียบร้อยแล้ว คนส่งของบอกว่างส่งมอบได้ตอนนั้นเลย ตอนแรกจะให้เขารออยู่ที่บ้าน”

เยียนสุยจือบอก “ไม่เป็นไรครับ ส่งมาได้เลย ผมอยู่ที่นี้”

โจชะงักไปครู่หนึ่ง “นายอยู่ไหนนะ บ้านกู้อยู่ไหน???”

เยียนสุยจือไตร่ตรองครู่หนึ่งก่อนเน้นย้ำเพื่อผ่อนหนักเป็นเบา “เขาป่วยอยู่นะ”

โจอุทาน “อ้อ...” คิดตามจิตใต้สำนึกว่าเยียนสุยจือมาเพื่อดูแลอาจารย์ที่กำลังป่วย “แต่ก็น่าแปลกใจพอตัวเลย บ้านเขาคงมีแค่ตอนตกแต่งเท่านั้นแหละถึงมีคนอื่นเข้าออกได้ เอาเถอะ ในเมื่อนายอยู่ด้วย งั้นฉันบอกให้คนเข้าไปส่งของเลยแล้วกัน ล้าปากนายดูแลเขาแล้ว”

“ได้ครับ”

เยียนสุยจือรับคำจบก็เอ่ยถามราวกับนึกอะไรขึ้นได้ “จริงสิ ส่งอะไรมาเหรอ”

โจตอบ “ต้นสนเรื่องแสง”

เขาตอบแล้วยังพิมพ์ทำนองว่า “นี่ก็แปลกเหมือนกัน” ทว่าเยียนสุยจือฟังไม่ทันชัดอีกฝ่ายก็ตัดสายไปแล้ว

“มีอะไรเหรอ” พิซซ์เอ่ยถาม “ขนส่ง?”

คุณนายความชั้นหนึ่ง เล่ม 3

เยียนสูยจื่อตอบ “นายกุ๊ผากเพื่อนเอาต้นสนเรื่องแสงกลับมาหลายต้น เขาชอบมากนะ”

พิซซ์ส่งเสียง “เอ๊ะ” ด้วยความสงสัย น้ำเสียงเหมือนเสียงบ่นเมื่อครูของใจไม่ผิดเพี้ยน “เขาเปลี่ยนใจแล้วหรือ เมื่อก่อนไม่ใช่ว่าไม่ชอบต้นสนเรื่องแสงหรอกหรือ”

“ไม่ชอบ?” เยียนสูยจื่อชะงักไป

พิซซ์บอก “เอ่อ...คงไม่ชอบมั้ง มีครั้งหนึ่งฉันเคยคุยกับนิติกรเรื่องพักร้อนในห้องทำงาน พอพูดถึงป่าสนเรื่องแสงบนเกาะยาปา เขาก็ไม่ได้สนใจเลยแม้แต่น้อย ฉันจำได้ว่าตอนนั้นนิติกรบอกจะเอาต้นสนเรื่องแสงมาปลูก ถามเขาว่าจะเอาด้วยหรือเปล่า ถึงยังไงในสำนักงานกฎหมายก็มีแค่เขาที่ไม่ใช้มือสังหารต้นไม้ แต่เขาบอกว่าไม่เอา ดูเลยากเกินไป”

เธอทบทวนสักครู่แล้วกล่าวอีก “เป็นเรื่องเมื่อ...ฤดูใบไม้ผลิปีนี่เอง?”

“ขอบคุณครับ” เยียนสูยจื่อส่งยิ้มให้พิซซ์ด้วยสีหน้าซบซ้อน

พิซซ์มีนง “ขอบคุณอะไร เอ่อ...ไม่ต้องเกรงใจ?”

ประสิทธิภาพการทำงานของคุณชายใจสูงจนนำอัศจรรย์ ไม่เกินครึ่งชั่วโมงรถบรรทุกพ่วงสี่ตัวคันหนึ่งก็ขับเข้ามาในสวนกลางเมืองอย่างสงบ และถูกแผงกั้นอิเล็กทรอนิกส์ขวางเอาไว้หน้าประตูใหญ่

“คุณกุ๊?” คนส่งของได้เบอร์เยียนสูยจื่อมาจากใจ แต่กลับเข้าใจผิดว่าคนรับสายคือกุ๊เยียน “รถของเราไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไป ต้องให้เจ้าของบ้านป้อนรหัสให้ครับ”

“ผมไม่ใช่คุณกุ๊ครับ เรียกผมว่าหรวนเหี้ยก็ได้อ” แม้ปากเยียนสูยจื่อพูดแบบนี้ แต่ตอนป้อนรหัสกลับคล่องแคล่วมาก

“เกาหลิน” ชายไว้หนวดเคราหนานบนเบาะข้างคนขับจับมือกับเขา “เราเคยพบกันที่ไหนหรือเปล่าครับ”

เยียนสูยจื่อหัวเราะเจื่อนๆ อยู่ในใจ คิดว่าโลกนี้ช่างแคบจริงๆ ชายไว้หนวดเคราหนานคนนี้เขาย่อมรู้จักอยู่แล้ว พูดยให้ถูกคือนับว่าเป็นเพื่อนกัน คนคนนี้เป็นนักเพาะเลี้ยงไม้ประดับผู้มีชื่อเสียงแห่งเดอคาร์มา พิซซ์พรรณ

ในสวนหลากสายพันธุ์ที่เขาสร้างหายนะให้เมื่อก่อนล้วนได้มาจากเกาหลินผู้ไว้หนวดเคราหนาคนนี้

เขาเคยมีความสนใจอย่างยิ่งยวดอยู่ระยะหนึ่ง ซื้อมาหลายล็อตโดยไม่ฟังใครทั้งนั้น เพราะอยากแต่งสวนทั้งหน้าและหลังบ้านให้เหมือนบ้านเกาส์มัคเด็ก ช่วงนั้นเกาหลินขับรถบรรทุกพ่วงของตนมาหาเขาที่บ้านแทบทุกเดือน

ทุกครั้งที่มาเยือน เกาหลินจะเห็นไม้ใบไม้ดอกที่เคยมีชีวิตชีวาตอนมาส่งเดือนก่อนกลายเป็นเหี่ยวเฉาใกล้ตายเสมอ ภาพนั้นพาให้คนปวดใจอย่างยิ่ง ปกติแล้วมิตรภาพระหว่างเกาหลินกับเขาไม่เลว ทว่าเมื่อถึงเวลานั้นแววดตาที่อีกฝ่ายใช้มองเขาเหมือนกับกำลังมองผู้ก่อการร้าย

และถื่นกำเนิดของต้นสนเรืองแสงพันธุ์นี้คือเกาะยาปา หากจะปลูกให้รอดที่เดอคาร์มาต้องมีผู้เชี่ยวชาญด้านพันธุ์ไม้ของเกาะยาปาทำการเพาะเลี้ยงเป็นพิเศษ ซึ่งหากพูดถึงผู้ที่มีเทคนิคในการเพาะเลี้ยงต้นสนเรืองแสงดีที่สุดทั่วทั้งเดอคาร์มาแล้ว ย่อมต้องเป็นเกาหลิน

ดังนั้นใจไปหาเขาจึงไม่ใช่เรื่องแปลก

เยียนสุยจือส่งยิ้มให้แล้วกล่าว “ผมอาจหน้าโหล มีคนรู้สึกว่าคุณพบผมที่ไหนมาก่อนบ่อยๆ”

เกาหลินผู้ไว้หนวดเคราหนาหัวเราะเหอะๆ “งั้นคนกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์บนถนนอาจอยากมีหน้าโหลแบบนี้ เอ้อ พูดเรื่องนี้แล้วผมก็นึกขึ้นมาได้ ผมคงไม่เคยพบคุณมาก่อน ที่รู้สึกคุ้นหน้าเพราะคุณมีบางส่วนคล้ายกับอดีตลูกค้าผม”

เยียนสุยจือทำหน้าที่ใส่อื่อ “งั้นเธอครับ บังเอิญขนาดนั้นเชียว? ใครเธอ?”

“เป็นคนที่สุดยอดมาก คณบดีมหาวิทยาลัยเมซนะ เป็นคนหนุ่มอนาคตไกล เพอร์เฟกต์ไปหมดทุกด้าน” เกาหลินกล่าว “เพียงแต่สองมืออาบยาพิษ และอะไรก็ตามหมด ขอแค่เขาไม่ตะตองตันไม้ก็นับเป็นเพื่อนของผม”

เยียนสุยจือ “...”

นายกำลังนินทาฉันต่อหน้าฉันอยู่นะ รู้ตัวไหม

ชายไว้หนวดเคราหนาไม่สังเกตเห็นแววตาของคณบดีเยียนเลยสักนิด เขาสั่งงานลูกน้องหลายคนให้ชนย้ายต้นสนเรียงแสงไปพลาซพุดกับเยียนสุขจื่อไปพลาซ “ต้นสนเรียงแสงดูแย่มาก หวังว่ามือของคุณผู้เพื่อนของคุณจะไม่เคลือบยาพิษนะ”

เยียนสุขจื่อตอบ “ไม่หอรอกครับ ไม่กระถางที่คนอื่นในออฟฟิศทำตายไปตั้งหลายรอบแล้ว แต่ในห้องทำงานเขายังงอกงามได้ดีมากอยู่แล้ว”

“หิม? นั่นหอรอ ต้นอะไรล่ะ”

“ไผ่เขียวมั่ง”

ชายไว้หนวดเคราหนาพยับหน้าพอใจ “นั่นไม่เลว ไผ่เขียวก็ดูแย่มากเหมือนกัน ต้องพิถีพิถันเรื่องอุณหภูมิความชื้น ส่วนไผ่ห้ามลูปเพราะเฉาง่าย แล้วก็ไม่ควรรับแสงแดดนานเกินไปเพราะเหี่ยวง่าย น้ำเองก็ห้ามรดมากเกินไปเหมือนกัน เดี่ยวจะน้ำขังตายเอา”

เยียนสุขจื่อซึ่งเคยเปลอรรดน้ำไปหลายรอบร้อนตัว คิดในใจว่า นี่ใช้ดูแลต้นไม้ที่ไหน กำลังปรนนิบัติบรรพบุรุษอยู่ซัดๆ เอาใจยากยิ่งกว่าฉันคนนี้อีก

ต้นสนเรียงแสงที่เกาหลินนำมาเติบโตจนเกือบสมบูรณ์แล้ว แต่ละต้นล้วนมีกระถางพิเศษคอยปกป้องรากเอาไว้

“ผมได้บทเรียนมาจากลูกคำเก่า...” เกาหลินว่า “อ้อ หมายถึงคณบดีที่ผมพุดถึงเมื่อกันะ เมื่อก่อนการเพาะเลี้ยงต้นสนเรียงแสงต้องดูแลให้โตเท่าครึ่งตัวคน อัตราการรอดหลังลงดินสูงเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ก็พอแล้วแบบนี้ลูกคำก็จะทำความเข้าใจกับความยากและสนุกสนานกับการปลูกเลี้ยงได้พอดี แต่ภายหลังจากที่เขาทำตายไปยี่สิบกว่าต้นได้มั้ง ผมเลยทบทวนตัวเองดู คิดว่าช่างมันเถอะ ตอนนี่จึงเพาะเลี้ยงให้สูงสองเมตรก่อนแล้วค่อยส่งออกไป โดยเบื้องต้นอัตราการรอดหลังลงดินอยู่ที่แปดสิบห้าเปอร์เซ็นต์”

เกาหลินพุดพลาซถามเยียนสุขจื่ออีก “เรือนกระจกอยู่ตรงไหนครับ ก่อนหน้านั้นได้ยินว่าคุณผู้เฒ่าปลูกต้นสนเรียงแสงไว้ริมกำแพงกระจก”

เยียนสูยจื่อนำทางให้พวกเขา “ทางนี้ครับ”

“ลือตนี้มีทั้งหมดแปดตัน” เกาหลีบอก “ปลูกได้เต็มครึ่งสวน
ก่อนเป็นไร่ไม้ขนาดเล็ก สวยมากเลย”

เกาหลีสั่งงานบรรดาลูกน้องให้เอาต้นสนเรืองแสงลงดินพร้อม
ปรับอุณหภูมิสวนให้เรียบร้อย กว่าพวกเขาจะเสร็จงาน ท้องฟ้าก็มีตกลง
โดยสมบูรณ์

“ตอนนี้ยังมองไม่เห็นแมลงดวงไฟ” เกาหลีว่า “การขนส่งกับ
สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอาจทำให้พวกมันอายุนิดหน่อย อีกเดี๋ยว
ปรับตัวได้แล้วก็ออกมาเอง หากมีเรื่องอะไรก็ติดต่อผมได้ตลอด”

“ได้เลย ขอขอบคุณครับ”

หลังส่งพวกเกาหลีเสร็จ เยียนสูยจื่อก็กลับเข้ามาในบ้านแล้วล้างมือ
ที่เบื่อนฝุ่นและเศษดินให้สะอาดอย่างพิถีพิถัน

บนเคาน์เตอร์เคลือบเงาสีดำ ใจก็ต้มในหม้อดินใบหนึ่งส่งเสียงเดือด
ปุด ๆ เนื้อเริ่มข้นขึ้นที่ละนิด ส่งกลิ่นหอมอบอวลออกมา เยียนสูยจื่อ
ถือทัพพีชราวิกคนสองสามครั้ง ก่อนดูเวลาบนผนัง

สองทุ่มกว่าแล้ว สายลมข้างนอกค่อยๆ พัดแรงขึ้น ได้ยินว่าคืนนี้
อาจจะมีหิมะตก

เขาวางทัพพีแล้วกวาดตามองนอกหน้าต่างแวบหนึ่ง พบว่าผ้าพันคอ
ของตนเองยังห้อยต่องแตงอยู่บนเสาแขวนเสื้อข้างประตูบ้าน เขาไปหยิบ
ผ้าพันคอแล้วเดินลากรองเท้าสลิปเปอร์ขึ้นไปข้างบน ตั้งใจจะนำผ้าพันคอ
กลับไปแขวนบนเสาแขวนเสื้อในห้องใต้หลังคา

ขณะเดินผ่านชั้นสองเขาพลันหยุดฝีเท้าลง อยากดูว่ากู่เยียนมี
เหงื่อออกหรือเปล่า ไช้ลดลงหรือยัง

ปรากฏว่าพอผลึกประตูเข้าไปกลับพบว่ากู่เยียนกำลังนั่งอยู่ข้างเตียง
คล้ายว่าเพิ่งตื่น ขายาวงอ เท้าสองข้างวางบนพรมหนาหนุ่ม มือข้างหนึ่ง
วางบนเข่า อีกข้างกุมหน้าผาก

“ตื่นแล้วหรือ” เยียนสูยจื่อถาม แล้วถือโอกาสเปิดโคมไฟตั้งพื้นที
มุมห้อง

แสงไฟสีเหลืองนวลแผ่ความสว่างไปตามพื้นบริเวณมุมห้องนั้น สาดส่องความนุ่มนวลและอบอุ่นชั้นหนึ่งลงบนแนวไหล่และแผ่นหลัง ที่โค้งเล็กน้อยของกู่เยียน

กู่เยียนลดมือลง เงยหน้ามองเขาแวบหนึ่ง “อืม...”

“ยังมีใช้อยู่ไหม” เยียนสูยจื่อเดินเข้ามาแล้วใช้หลังมืออังหน้าผาก อีกฝ่ายสັกครู่ จากนั้นขมวดคิ้วว่า “ตัวยังร้อนมากอยู่เลย”

กู่เยียนยังดูเหนียวล้ามาก อีกทั้งยังสะลึมสะลือ ไม่รู้เหมือนกันว่า ทำไมจู่ ๆ ถึงตื่นขึ้นมา แวดตาของเขาลึกล้ำ ไล่มองเยียนสูยจื่อตั้งแต่บน จดลาง ก่อนหยุดค้ำบนฝ่าพนักคอในมือหลายวินาที จากนั้นก็ขมวดคิ้ว แล้วก้มหน้าลงอีกครั้ง

เยียนสูยจื่อไม่ทันสังเกตจุดนี้ คิดแค่อยากให้กู่เยียนใช้ลดลงเร็ว หน่อย “ฉันขอยามาจากพิซซ์แล้ว เลือกแบบที่ไม่ติดกับยาตัวอื่น นายกิน สองเม็ดแล้วนอนต่ออีกหน่อย”

ลำพังแคื่อยืนตรงหน้ากู่เยียนก็รับรู้ได้ถึงไอร้อนจากตัวเขาแล้ว เยียนสูยจื่อสงสัยว่าอีกฝ่ายอาจได้ยีนไม่ชัดว่าตนเองกำลังพูดอะไร หรือไม่ ก็ได้ยีนแล้วแต่สมองยังไม่อาจประมวลผล เลยได้แต่เสริมอีกประโยค “ฉันลงไปก่อน”

จังหวะที่หมุนตัว มุมฝ่าพนักคอที่ตกลงผืนนั้นแกว่งผ่านบื้องหน้า กู่เยียนที่กำลังก้มหน้าตั้งสติ

กู่เยียนราวกับได้ยีนคำพูดอีกฝ่ายชัดเจนแล้วในที่สุด ดวงตาปริ่อกะพริบแผ่วเบา จากนั้นก็คว้ามือของเยียนสูยจื่อไว้

นิ้วมือเขาร้อนผ่าว จับไว้พักหนึ่งแล้วถามเสียงแหบแห้ง “ไปไหน...”

เยียนสูยจื่อหลบตามองเขา กั้นบึ้งหัวใจถูกบางสิ่งที่น่ารำคาญ สะกิดสะเกากอีกแล้ว บอกไม่ถูกว่าจี้จี้หรือเจ็บกันแน่ “ห้องครัว ไปหยิบยา มาให้นายไป”

“...ผมหมายถึง หยิบฝ่าพนักคอไปไหน”

เยียนสูยจื่อจึงเพิ่งนึกได้ว่าในมือยังมีฝ่าพนักคอ ทันใดนั้นก็หลุดยิ้ม “ไปเขavnไว้ที่เสานในห้องใต้หลังคา”

กู่เยียนชะงักเล็กน้อย ตอนนี่ถึงเพิ่งรู้ว่าตนเองอาจเข้าใจอะไรผิด เขาบิบนวดหว่างคิ้ว ภายในห้องตกอยู่ในความเงียบสงบชั่วขณะ เขาไม่ได้ปล่อยมือ และอีกฝ่ายก็ไม่ได้ดึงมือกลับไปเช่นกัน

สิ่งนี้พบเห็นได้น้อยมากจากเยียนสฺยจื่อ ถึงขนาดสร้างความเข้าใจผิด บางประการแก่ผู้คน รวากับเขาอนุญาตโดยนัยและให้ทำอย่างไรอย่างนั้น เพียงแต่ไม่รู้ว่สิ่งนี้ถือเป็นสิทธิพิเศษสำหรับคนป่วยหรือเปล่า ทว่าทำที่สดุเยียนสฺยจื่อก็ยังคงเขย่ามือที่ถูกจับไว้อยู่ดี เตือนอย่างติดจะล้อเล่นว่า “นักศึกษา กู โจ๊กข้างล่างจะไหม้แล้วนะ”

กู่เยียน “...ขอโทษ”

เขาคลายมือออก อุณหภูมิร่างกายร้อนผ่าวละลายจากปลายนิ้วเยียนสฺยจื่อ ไอบีเยินเข้าโอบล้อมใหม่อีกครั้ง

กระทั่งลงมาข้างล่างแล้วเปิดกล่องยาออก ในใจของเยียนสฺยจื่อ ก็เกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูกวาบขึ้นมา

เขาเพิ่งเหยาเม็ดใส่กลางฝ่ามือก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากบันได

“ลงมาทำไม กินยาแล้วไปนอนต่ออีกหน่อย” เยียนสฺยจื่อบอก

“ไม่เป็นไร” กู่เยียนเดินเข้ามา ปลายนิ้วร้อนผ่าวแตะโดนกลางฝ่ามือ เขาเพื่อหยิบยาสองเม็ดนั้น ก่อนที่ตนเองจะนำแก้วไปกดน้ำอุ่นนิดหน่อย เหยหน้ากลืนยาแล้วดื่มน้ำอุ่นตามสองสามอีก ลูกกระเดือกขยับขึ้นๆ ลงๆ

เยียนสฺยจื่อมองเขาพักหนึ่งแล้วค่อยรั้งสายตากลับ ถามเหมือนคุยเล่น “นั่งยานจัมปีไดรฟ์ไฟลด์เข้าสู่สุดเธอ”

กู่เยียนที่กำลังดื่มน้ำชะงักงันชั่วคราว บิบบแก้วน้ำตอบ “อืม” คำหนึ่ง “ระหว่างทางได้รับแจ้งเรื่องตรวจคัดกรองของเดอคาร์มากับดาวเฮอร์แลนด์ การเดินทางเลยล่าช้าไประยะหนึ่ง ไม่แน่ใจว่าจะถึงกี่โมง”

“แค่นี้?” เยียนสฺยจื่อว่า “ตรวจคัดกรองไม่มีปัญหาอะไรเธอ”

“...พอไหว” กู่เยียนเลือกตอบด้วยการสรุป “ไม่ทันตอนนี้ผมคงอยู่โรงพยาบาลสปริงไอวี”

เยียนสฺยจื่อกำลังยืนอยู่ข้างหม้อดิน มือหนึ่งสอดอยู่ในกระเป๋า กางเกงสแล็ค อีกมือหนึ่งใช้ทัพพีเซรามิกคนโจ๊กที่เหนียวข้นขึ้นเรื่อยๆ

เบาๆตามเข็มนาฬิกา พอได้ยินแบบนี้แล้วก็ไม่ได้เปิดโปงอะไร แต่กล่าวว่า “คราวหน้าถ้าเจอเรื่องอะไรอีก ไม่ว่าจะข่าวดีหรือข่าวร้าย โดยเฉพาะข่าวร้าย ก็อย่าปิดบังไว้...ถ้านายเป็นอะไรขึ้นมา ฉันหวังว่าจะได้รู้โดยเร็ว”

ผ่านไปครู่หนึ่งกู่เยี่ยนจึงตอบรับคลุมเครือ “อืม”

“อืมอะไร” เยี่ยนสุยจื่อหันกลับมา “บอกตามตรงนะ นายไม่ค่อยมีความน่าเชื่อถือในด้านนี้เลย ตอนนี้มีสติขึ้นบ้างหรือยัง ไปหยิบคอมพิวเตอร์ โฟตอนมาเขียนสัญญารับรองซะ แบบนี้ถึงจะดูไม่รับปากแบบขอไปที”

เขาพูดจบแล้วหัวเราะ ก่อนจะตักตักใจตัวเองก่อนจะพูดต่อ กู่เยี่ยนมองแผ่นหลังเขาโดยไม่กล่าวอะไร นัยน์ตาสีดำลุ่มลึกดูไหวคล้ายอยากโพล่งพูดบางอย่าง แต่ถ้อยคำกลับกลายเป็นอีกคำตามแทน “ก่อนหน้านั้นคุณบอกว่า...หาพาร์ตเมนต์ใหม่ได้แล้ว?”

“ใช่”

“อยู่ที่ไหน”

“แถวถนนไวกซ์ฮอर्स ใกล้จันเดินไปสำนักงานกฎหมายเซิร์ทครอสส์ได้”

“การตกแต่งเป็นไง”

“ก็ไม่เลว เจ้าของบ้านเป็นจิตรกร ในบ้านแขวนภาพวาดของตัวเอง เต็มไปหมด แล้วก็สะอาดมาก” เยี่ยนสุยจื่อตอบ

อาจด้วยยาก่อนหน้าออกฤทธิ์อย่างเนิบช้าแล้วในที่สุด ไม่ก็เป็นน้ำอุ่นที่ทำให้คนสบายตัวขึ้นมาบ้าง กู่เยี่ยนจึงเริ่มมีชีวิตชีวาว่าตอนต้นนอนนิดหน่อย ทว่าพอได้ยินคำตอบนี้ก็เสียวงันไปนานอีกครั้ง

เขาเติมน้ำอุ่นอีกแก้วแล้วฟังเคาน์เตอร์เคลือบเงา มองเรียวนิ้วขาวบางของเยี่ยนสุยจื่อที่กำลังถือทัฟพีเชรามิก ก่อนถามเสียงเข้ม “จะไปกี่โมง”

เยี่ยนสุยจื่อหัวเราะ หันมาถามอย่างไม่พอใจ “นายรีบไล่ฉันออกไปขนาดนี้เลย?”

“เปล่าสักหน่อย”

“เปล่า แต่นายถามฉันสองครั้งในสิบนาที?”

กู่เยี่ยนหลุบตาลง ไม่พูดไม่จาชั่วขณะ

เยี่ยนสุยจื่อคิดว่าอีกฝ่ายโดนประโยคนี้ตอกกลับจนพูดไม่ออก

ขณะที่หันหน้ากลับ อีกฝ่ายพลันโพล่งขึ้น...

“ถ้าผมไม่ถาม คุณก็จะไม่ไปเธออ”

น้ำเสียงติดแหบพร่าท่วมต่าและหนักแน่น ทั้งที่สงบมาก แต่กลับทำให้คนฟังสะเทือนใจอย่างบอกไม่ถูก เหมือนกับคุณรินไวน์เข้มข้นลงในขวดโหล ลำพองใจว่าปิดฝาเอาไว้มิดชิดแล้ว ทว่ามันกลับส่งกลิ่นเล็ดลอดออกมาโดยไม่รู้ตัว

เยียนสูยจื่อใช้ชีวิตมาสี่สิบสามปี เห็นการแสดงออกชั่ววูบ ผ่าเผยและเกินจริงมาหนัก่อนัก ซึ่งมักเป็นเหมือนคลื่นโหมซัดสาดเข้าหน้าจิ้งๆ เสมอราวกับถ้าไม่สบช่องหาวิธีรับมือสักหน่อยก็ไม่ยอมมเลิกรา เขาหลีกเลี่ยงอย่างสุภาพอ้อมๆ มาตั้งหลายปี สุดท้ายคนที่ยอมรับได้มากที่สุดคาดไม่ถึงว่าเป็นกู๋เยี่ยน

ฝ่ามือของเขาที่กำลังคนใจก็หยุดนิ่งแล้วเหลือบตาขึ้นมอง

สายตาของกู๋เยี่ยนหยุดอยู่บนร่างเขามาโดยตลอด แผลวเบายิ่งกว่าอะไร... และหนักแน่นยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด

ข้างหลังกู๋เยี่ยนคั่นด้วยพรมนุ่มของห้องรับแขก ข้างนอกอีกไม่กี่เมตรเป็นผนังกระจกโปร่งใส ต้นสนเรียงแสงปลูกใหม่แปดต้นกำลังโอบกอบแดดแกว่งไกวท่ามกลางลมราตรี แผลงดวงไฟส่วนหนึ่งปรับตัวกับสภาพแวดล้อมใหม่ได้แล้วจึงพากันปรากฏตัวออกมาประปราย บินขึ้นลงรอบๆ ไบเรียวของต้นสนเรียงแสงที่ส่งกลิ่นหอมเย็น ดุจเศษประกายดาราโปรยลงมาในคำคืนสลัววราง

เยียนสูยจื่อปรายตามองทางนั้นแวบหนึ่งพลางถอนหายใจและเอ่ยเสียงเบา “กู๋เยี่ยน”

“หืม”

“วันนี้ต้นสนเรียงแสงที่นายฝากใจจัดการมาส่งแล้ว”

“เห็นแล้ว”

เยียนสูยจื่อรั้งสายตากลับไปที่เขา “ฉันได้ยินพิซซ์บอกว่า ความจริงแล้วนายไม่ได้ชอบต้นสนเรียงแสงขนาดนั้น”

กู๋เยี่ยนนิ่งงันครู่หนึ่งก่อนตอบเสียงเรียบ “ก็ไม่ได้ชอบเป็นพิเศษ”

“งั้น...พอฉันย้ายออกไปแล้ว ต้นสนเรื่องแสงพวกนี้ก็ไม่มีคนดูแล้วหรือเปล่า” เยียนสฺยจือถามจบแล้วหัวเราะ พุดด้วยท่าที่สบายๆ “ฉันเห็นสัญญาณทดลองอยู่กับเจ้าที่บ้านเข้าไปแล้ว ตอนแรกตั้งใจว่ารอนายกลับมา บอกลาลักคำแล้วค่อยย้ายออกไป ต่อมาตั้งใจว่ารอนายหายป่วยก่อน พรุ่งนี้ค่อยย้ายออก ตอนนี้ฉันต้นสนเรื่องแสงพวกนี้ถูกส่งมาอีก ฉันเลยทำได้แค่เปลี่ยนใจอีกรอบ ดังนั้นถึงนายไม่ถาม ฉันก็อาจจะไม่ย้ายออกไปแล้วจริงๆ”

เยียนสฺยจือพุดพลางวางทัพพีเซรามิกในมือลง แล้วค่อยหยิบผ่านุ่มรองมืออย่างไม่รีบร้อน ปิดฝาหม้อดินเอาไว้

เสียงปุดๆ ของจี้กุกุกันไว้ใต้ฝา เสียงลมราตรีนอกหน้าต่างดังให้ได้ยินคลมเครือ แสงเรืองรองจุดเล็กจุดน้อยบินวนรอบต้นสนเรื่องแสง โคมไฟตั้งพื้นสีเหลืองนวลแผ่ความสว่างบนพรมนุ่มผืนใหญ่

ภายในบ้านอบอุ่นและเงียบสงัด

กู่เยียนผิงเคาน์เตอร์เคลือบเงาข้างกายอยู่อย่างนั้น ถือแก้วน้ำพางมองเยียนสฺยจือทำงานอย่างเป็นขั้นตอน จากนั้นค่อยเสียงหนักแน่น “ไม่รู้ว่าใช้ชิ้นทำส้อมเลอะเลือนหรือเปล่า แต่คุณทำให้ผมเกิดความเข้าใจผิดอย่างหนึ่ง”

“เข้าใจผิดอะไร” เยียนสฺยจือไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น ยังคงง่วนกับงาน

“...เข้าใจผิดว่าผมพุดเหลวไหลได้ หรือทำอะไรล่วงเกินได้”

เยียนสฺยจือชะงักมือ หันมามองเขาในที่สุดและเลิกคิ้วถามว่า “อย่างเช่น?”

กู่เยียนหลูตามองเขา ฉับพลันนั้นก็ใช้ข้อนิ้วชี้เขยคางอีกฝ่ายแผ่วเบา “อย่างเช่นแบบนี้”

เลื้อยเข้ตบริเวณเอวยันเป็นรอยพับสองจีบเนื่องด้วยการกระทำนี้ เขาเอียงศีรษะก้มหน้าเล็กน้อยและจุ่มพิตลงบนมุมปากเยียนสฺยจือ

ถึงแม้เป็นเวลาแบบนี้ กู่เยียนก็ยังคงควบคุมอารมณ์เช่นเคย

เขาถึงขนาดไม่ลืมน้ำตัวเองยังเป็นไข้ มีโอกาสแพร่เชื้อได้ ดังนั้นจึงเพียงหยุดค้ำที่มุมปาก

และยังเว้นพื้นที่ให้อีกฝ่าย หากต่อต้านหรือปฏิเสธจริงๆ ก็ทำเป็น
ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นในคำคืนนี้ได้ เช้าวันรุ่งขึ้น คนที่ต้องย้ายออกก็ยังคง
หัวกระเป๋าดำเดินทางจากเขาไปแสนไกลดังเดิม

แม้แต่เส้นทางเขาก็ปล่อยให้ให้อีกฝ่ายแล้ว...

แต่ภายใต้การยับยั้งซึ่งใจอย่างถึงที่สุดนี้ เขาจุ่มพิตแผ่วเบาเสร็จแล้ว
ก็ผละออกเล็กน้อย ดวงตาปริ้อทอดลงมาองปลายจมูกและริมฝีปากของ
เยียนสยจื่อหนึ่ง ๆ ลึกพัก ก่อนจะสัมผัสเบา ๆ ที่มุมปากอีกครั้ง

ราวกับพยายามควบคุม แต่สุดท้ายกลับไม่อาจยับยั้งอารมณ์ชั่ววูบได้
ความย้อนแย้งระหว่างการควบคุมตนเองกับอารมณ์ชั่ววูบนี้กระทบใจ
อย่างบอกไม่ถูก อย่างน้อยสำหรับเยียนสยจื่อก็เป็นเช่นนั้น

เสมือนมีคนเอื้อมหยิกปลายนิ้วหัวใจ บอกไม่ถูกว่าเบาหรือหนัก ทว่า
สารพัดความรู้สึกเอ่อล้นออกมาในชั่วพริบตา

ในอดีตเวลาเขาสัมผัสความรู้สึกลึกซึ้งเหล่านี้มักสรรหาวิธีการนับ
ไม่ถ้วนมาปฏิเสธเสมอ บ้างเจือแววหยอกล้ออ่อนหนักเป็นเบา ถึงกับทำให้
ฝ่ายตรงข้ามกลืนถ้อยคำกลับลงไปก่อนที่จะได้เอ่ยปาก แต่ไม่ว่าวิธีการใด
โดยเนื้อแท้ย่อมวนเวียนอยู่ที่สองเหตุผล นั่นคือ ถ้าไม่ใช่อารมณ์ชั่ววูบ
ก็เป็นเพราะมองเขาในแง่ดีเกินไป

ทว่าสองเหตุผลนี้ใช้กับกู่เยียนไม่ได้ อีกฝ่ายไม่มีทางเกิดอารมณ์
ชั่ววูบ แล้วก็ไม่มีความหวังดีเกินไปเช่นกัน

น่าแปลกมากที่กู่เยียนเป็นด้านตรงข้ามของสองอย่างนี้พอดี
และที่น่าแปลกไปกว่านั้น เยียนสยจื่อถึงกับไม่เคยคิดหาเหตุผลและ
วิธีการปฏิเสธเลย...

เขาเพียงแค่นิ่งงันพักหนึ่ง ยกมือลูบมุมปากที่หลงเหลืออุณหภูมิ
ร่างกายนั่งนิ่งนิ่ง ลึกครู่ ก่อนจะหลุบตามองปลายนิ้วอีกหน ลูบเบา ๆ อย่าง
ตกอยู่ในห้วงภวังค์ หลังจากนั้นหลุดหัวเราะไร้เสียง “นี่คือความคิด
เหลวไหล...ที่นายเคยบอกครั้งก่อน?”

กู่เยียนมองเขาคู่หนึ่งแล้วตอบรับหนักแน่น “อืม”

ความรู้สึกเมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษาที่เก็บเอาไว้ไม่เคยพูดออกมา

ความรู้สึกที่ฟองโตบ้าคลั่งดูเถาวัลย์วัชพืชหว่ายุดิลงอย่างเงิบเงียบ
ความคิดเหลวไหลที่ผุดขึ้นมาเงิบๆ ไม่ว่าจะป็นข้างหน้าต่างในห้องทำงาน
แสงแดดทอดบนมุมโต๊ะ หรือแสงไฟพรารระยับในเมืองนอกระเบียง
มันข้ามผ่านกาลเวลายาวนานนับสิบปีให้หลัง แล้วถ่ายทอดผ่านพยางค์
ที่ทั้งเรียบง่ายและสงบนี้แล้ว

ก๊วยเยียนผินหน้ามองนอกหน้าต่าง ต่างสนเรื่องแสงกับแสงเรื่องรอง
เวียนวนเนิบช้ายังคงสายไหวไต่ท้องฟ้ารัตติกาล

ความจริงแล้วนี่เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิด ตอนที่ขอให้ใจช่วยเหลือ
อันที่จริงตัวเองก็ลืมไปแล้วว่าเขียนสัจจืออยู่ด้วยเพียงชั่วคราว ท้ายที่สุด
ก็ต้องย้ายออกไป เขาไม่คิดเลยว่าต้นสนเรื่องแสงจะถูกส่งมาได้ประจวบเหมาะ
แบบนี้...

หากไม่ใช่เพราะเขาไปทำงานนอกสถานที่ทำให้เขียนสัจจืออยู่ต่อ
อีกหนึ่งวัน หากไม่ใช่เพราะพิษไข้ที่ทำลายความตั้งใจของอีกฝ่าย ตอนที่
ต้นสนเรื่องแสงเหล่านี้ลงดิน เขียนสัจจืออาจไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว

เขาอาจจะนั่งอยู่ในห้องรับแขกกว้างเพียงลำพัง หันหน้าเข้าหาเอกสาร
กองพะเนินตั้งภูเขาคอมพิวเตอร์ไฟตอมเงิบๆ หลังจากนั้นถึงยกหน้า
มองดูแสงเรื่องรองไร้เสียงพวกนั้นเวลาพักผ่อนเป็นครั้งคราว...

ทว่าสิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาของเขา ไม่ควรกลายเป็นเหตุผลให้ใคร
บางคนอยู่หรือไป

สายตาของก๊วยเยียนตกลงบนร่างเขียนสัจจืออีกครั้ง “ผมกินยาแล้ว
เดี่ยวใช้คงจะลดลงเร็วๆ นี้ ต้นสนเรื่องแสงที่ปลูกอยู่ในเรือนกระจกพวกนั้น
ก็ไม่ใช่ข้ออ้างอะไรเหมือนกัน ไม่ต้องสนใจเรื่องพวกนี้เลย”

เขาขจัดปัจจัยรบกวนยุ่งเหยิงพวกนี้ให้เขียนสัจจือ หลังเงิบงัน
พักหนึ่งจึงเอ่ยอย่างหนักแน่นอีก “แต่ผมอาจจะเหลวไหลกว่าตอนแรก
นิดหน่อย...”

“...ดังนั้น คุณยังจะไปอีกไหม”

เขียนสัจจือมองเขา นานพักใหญ่จึงเปล่งเสียง “ที่จริงฉันก็บกระเบา
เดินทางไว้แล้ว

“นอกจากนี้ แม้ปัจจุบันดูไม่ค่อยเหมือน แต่ฉันเคยเป็นอาจารย์ของนาย”

ก๊วยเยียนตอบรับ “อืม” คำหนึ่ง

“เพราะสาเหตุ...บางอย่าง ที่จริงฉันไม่เคยจินตนาการมาก่อน ว่าถ้าหากตัวเองพัฒนาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้นกับใครสักคน จะเป็นภาพแบบไหน” เยียนสุยจือไต่ตรงตรง “ยังไม่ต้องพูดถึงว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นนักศึกษาที่ฉันเคยดูแลเลย”

ก๊วยเยียนหลุบตาลง เขาสวมเสื้อเชิ้ตกางเกงขายาวพิงอยู่ข้างเคาน์เตอร์เคลื่อนเงาราวกับกำลังฟังรายละเอียดสำนวนคดีอย่างสงบ ใต้แพขนตาทอดเงา ถึงแม้ยืนอยู่ตรงหน้าก็ยังเห็นแววตาของเจ้าตัวไม่ชัด ดังนั้นจึงไม่สร้างภาระทางจิตใจใดๆ แก่คนที่กำลังพูดอยู่เลย

เยียนสุยจือมองดวงตาก็ฝ่ายที่ซ่อนอยู่ในเงามืด ไต่ตรงตรงพักหนึ่งที่สุดแล้วก็พูดต่อ “...แต่หน้าแปลกมาก ตอนนั้นฉันกลับรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น”

ก๊วยเยียนชะงักงัน จากนั้นพลันตัววัดสายตาขึ้น นัยน์ตาสีดำสนิทมองเขาตาไม่กะพริบ

เยียนสุยจือปล่อยให้อีกฝ่ายมองสักพัก ก่อนผินหน้ายกมุมปากกล่าวอย่างติดจะจนปัญญา “หยุดมองเลย ไม่ไปแล้ว ไปนั่งรอที่โต๊ะอาหาร โจ๊กจะไหม้จริง ๆ แล้ว”

เวลาแบบนี้ใครยังสนใจโจ๊กนั้นอีก?

ทว่าศาสตราจารย์เยียนเสริมอีกประโยคตามมา “เคียวอยู่ตั้งหนึ่งชั่วโมง ถ้าไหม้จริง ๆ ฉันต้องโมโหจนย้ายออกแน่นอน ยังไงนี่ก็เป็นบ้านนายถึงโมโหก็ไล่นายออกไปไม่ได้อยู่แล้วนี่ จริงไหม”

สิ้นคำเขายังไม่วายพึมพำที่เล่นที่จริง “ใช้ยังไม่ลดเลย มาก่อวนในครัวอยู่ได้”

ก๊วยเยียน “...”

บรรยายกาศใด ๆ ล้วนถูกโจ๊กไหม้หรือไม่ไหม้กับฝีปากของใครบางคนทำลายสิ้นแล้ว

กู๋เยียนรู้สึกว่ใช้ของตนเองอาจจะสูงกว่าเดิมนิดหน่อย แต่ก็เป็น การเตือนสติเขาว่าถึงอย่างไรก็ยังไม่หายดี อย่ำได้แพร่เชื้อให้คนอื่น

ตอนที่ใจึกส่งกลิ่นเหม็นจาง ๆ ออกมา กู๋เยียนก็ยอมออกจากห้องครัว แต่โดยดี

เยียนสุขจื่อเห็นเขาเดินไปทางห้องรับประทานอาหารจึงวิ่งสายตาคลับมาปิดเตาใต้หม้อดิน โชคดีว่ยังไม่ไหม้ไม่มาก อยู่แค่ขอบ ๆ เท่านั้น พอเปิดฝาดมดูพบว่ากลิ่นยังหอม น้ำซุ้กับว้ตฤติบผสมผสานเข้ากันดี ส่งกลิ่นหอมเข้มข้น

เขาหยิบทัพพีขึ้นมา ตักใส่สองชามโดยเลี้ยงบริเวณกันหม้อ พอหันหลังมากลับพบว่ากู๋เยียนเดินมาจากทางบันได แล้วมายกใจึกสองชามไปวางบนโต๊ะอาหาร

“ขึ้นไปข้างบนมาหรือ” เยียนสุขจื่อนั่งลงตรงข้ามเขา ถือช้อนชามิกคนใจึกเหนียวนุ่มพลงโพล่งถามขึ้น

กู๋เยียนตอบแค่ว่า “อืม” ไม่ได้พูดมากความและตั้งใจกินใจึก เยียนสุขจื่อชิมดูนิดหน่อย แม้เขาทำอาหารพวกนี้น้อยครั้ง แต่คิดว่าฝีมือตัวเองนับว่ใช้ได้

กู๋เยียนไม่พูดจา ถึงแม้ป่วยอยู่ แต่เวลากินข้าวก็พิถีพิถันเรื่องมารยาทมาก เมื่อกินคำสุดท้ายหมด เขามองเยียนสุขจื่อแวบหนึ่งและเอ่ยชม “รสชาติดีมาก”

แวบแรกที่ได้ยินคือภาษาคนซึ่งหาได้ยาก ทว่าคนมีใช้สูงกินอะไรล้วนแล้วแต่จัดซิด ไม่รับรัฐรสชาติใดๆ *ดีกับผืนนี้สิ*

เยียนสุขจื่อยอมรับคำโกหกของเขา เลิกคิ้วพูดที่เล่นที่จริง “จริงหรือจ้ะกินเยอะ ๆ หน่อย”

ทนายว่ความกู๋นึ่งมองเขาพักหนึ่งแล้วลุกขึ้นไปตักเพิ่มอีกจริง ๆ

บางคนป่วยแล้วความอยากอาหารลดลงเพราะไม่รับรัฐรสชาติจึงกินได้แค่นิดหน่อย ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการฟื้นฟูร่างกาย แม้ว่กู๋เยียนจะเป็นคนป่วยยาก แต่เมื่อก่อนเวลาป่วยขึ้นมาก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ตลอดทั้งวัน

กินแค่นี้ก็คำ ไม่คิดเลยว่าครั้งนี้จะได้พบคนที่สามารถจับตามองเขาได้แล้ว

ทว่าตัวเยียนสุขจืดเองกลับกินได้ไม่เยอะ กระเพาะของเขาเหมาะกับการกินน้อยๆ แต่หลายมื้อ โจ๊กของตัวเองก็ตักมาแค่ครึ่งชามเล็กเท่านั้น แถมยังกินช้าเป็นพิเศษ ส่วนใหญ่เป็นการรอคอยตรงข้ามมากกว่า

ตอนที่กู่เยียนวางช้อนลง เยียนสุขจืดก็กินคำสุดท้ายหมดพอดี

ความจริงแล้วเครื่องล้างจานฆ่าเชื้อในบ้านแบ่งชั้นแยกกัน โดยปกติไม่ได้พิถีพิถันมากขนาดนั้น แต่วันนี้กู่เยียนกลับนำชามช้อนของทั้งสองคนใส่แยกชั้นกันอย่างเอาใจใส่

เยียนสุขจืดมองแวบหนึ่ง เวลานั้นไม่ได้พูดอะไร แค่วิ่งกู่เยียนให้รีบกลับห้องไปนอนสักงีบเพื่อเสริมประสิทธิภาพยา

เขาเดินตามหลังกู่เยียนขึ้นบันได แสงไฟในห้องครัวกับห้องนั่งเล่นข้างล่างดับที่ละดวงไล่หลังตามเซนเซอร์

ขณะขึ้นบันไดไปไม่กี่ชั้น เยียนสุขจืดรู้สึกว่ามีบางสิ่งหายไปจากตำแหน่งเดิม เขานึกไม่ออกชั่วคราว แต่เมื่อเดินต่อไปอีกสองสามก้าว หางตาเหลือบเห็นมูมม่นข้างบันไดจึงเพ็งนึกขึ้นได้...

กระเป๋าดินทางที่เคยเก็บข้าวของไว้เรียบร้อยและวางไว้ตรงนั้นหายไปแล้ว

เขานิ่งงันสักพัก พอกลับขึ้นไปห้องใต้หลังคาจึงพบว่ากระเป๋าดินทางกลับมาอยู่ในห้องตัวเองแล้ว ตอนนี้เองจึงเข้าใจแล้วว่าขณะเคียวโจ๊กก่อนหน้านี้ ทำไมกู่เยียนที่มาแยกชามถึงเดินมาจากทางบันได ไม่ใช่ห้องรับประทานอาหาร

เยียนสุขจืดมองกระเป๋าดินทางครู่หนึ่ง ใจพลันยุบยิบคิดอยากหยอกเย้าเล็กน้อย จึงเดินลงมาหน้าประตูห้องนอนกู่เยียนอย่างไม่รีบร้อนแล้วเคาะสองครั้ง

ประตูไม่ได้ปิดสนิท เคาะสองครั้งก็เปิดออกเอง

กู่เยียนกำลังยืนดื่มน้ำข้างเตียง ได้ยินเสียงแล้วหันมามอง

อีกฝ่ายรูปร่างผึ่งผาย เวลาเอนตัวเล็กน้อยแบบนี้ รอยพับเสื้อเชิ้ตวาดเส้นโค้งกลมเนื้อบริเวณแขนและหน้าท้องได้เหมาะเจาะพอดี เจริญตา

เจริญใจโดยแท้

“คุณนักศึกษาแก้ว” เยียนสุขจื่อก็เลยฟังประตูปรายตามองขึ้นลง
แวบหนึ่ง อมยิ้มจงใจถาม “นายแอบเก็บกระเป๋าเดินทางของฉันไปตั้งแต่
เมื่อไร”

“...” ทนายว่าความแก้วน้ำบนหัวเดียว ปฏิเสธหน้าตาเฉย
“เปล่า”

“ไม่ใช่ นาย หรือมันงอกขากระโดดขึ้นมาเอง?”

กู่เยียนตอบเสียงเรียบ “ไม่ได้แอบ แค่อึดติดมือมา”

ขณะพูดเขาก็เดินมาถึงประตูห้องนอนแล้ว

เพียงแต่เดิมทีเยียนสุขจื่อมาเพื่อหยอกเขาเท่านั้น ไม่มีธุระอื่น
ต้องคุย ดังนั้นเลยพยักพยิตคางใส่เขา “เอาละ ล้างหน้าแปรงฟันแล้ว
รีบนอนเถอะ ฉันขึ้นห้องแล้ว”

กู่เยียนยกฝ่ามือขึ้นเล็กน้อยราวกับอยากทำหรืออยากพูดอะไร ทว่า
ก็ลดมือลงอย่างพะว้าพะวัง อันที่จริงตลอดคำคืนนี้เขาเป็นแบบนี้เสมอ
เวลาพูดจาก็ตั้งใจรับองคานิดหน่อย ต่อให้เป็นตอนที่เกิดอารมณ์ชั่ววูบ
ที่สุดก็ยังคงระมัดระวังไม่ให้แพร่เชื้อหวัดใส่เยียนสุขจื่อ

ความใส่ใจเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ย่อมอยู่ในสายตาดูเยียนสุขจื่อทั้งหมด
สุดท้ายกู่เยียนไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงเอ่ยเสียงหนักแน่น “ราตรี
สวัสดิ์”

สองคำเรียบง่ายสั้นๆ กลับพาให้แววตาดูเยียนสุขจื่อวูบไหวราวกับ
ตกอยู่ในภวังค์ชั่วขณะ

อาจด้วยแสงไฟในห้องนอนกู่เยียนไม่ได้สว่างเกินควร ทั้งยัง
สลัวรางกำลังดี อาจด้วยทุกรายละเอียดพาให้หัวใจสั่นไหว แถมยังนำมา
ซึ่งความรู้สึกบางอย่างที่บอกไม่ถูก หรืออาจด้วยคำว่าราตรีสวัสดิ์ที่ไม่เคย
ได้ยินคนบอกมานานหลายปีแล้ว...

เยียนสุขจื่อมองเขาคู่มือหนึ่ง พลันหยีตากวักมือเรียกเขา “กัมหน้อย
มืออะไรจะถามนาย”

กู่เยียนจับขอบประตูกัมศึระะลงเล็กน้อยตามจิตใต้สำนึก

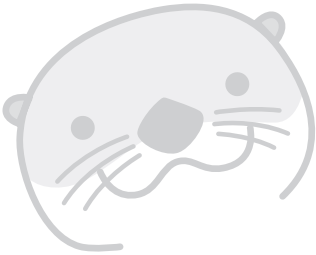
เขียนสยจื่อว่า “ฉันอาจไม่ค่อยเชี่ยวชาญ หนๆไปก่อนแล้วกัน”

“อะไร” กูเขียนยังไม่รู้ตัวจึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย

สิ้นคำนั้นเขียนสยจื่อก็ขยับเข้าไปจูบเขา...

“อาจารย์นายสุภาพยังแข็งแรง ไม่ถึงขั้นติดหวัดเพราะแบบนี้หรือ”
ขณะที่เขียนสยจื่อพูด ลมหายใจก็รินรดข้างริมฝีปากกูเขียนแผ่วเบา
หยอกเย้าจนเจ้าตัวหักห้ามใจไม่อยู่

กูเขียนเบือนหน้าเล็กน้อย แต่ชั่วอึดใจเดียวก็หันกลับมา นิ้วโป้ง
ลูบไล้ริมฝีปากกลางของอีกฝ่าย ลมหายใจผสมกัน หลังจากนั้นก็มอบจูบ
ที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิมให้

ทดลองอ่าน